

Anàlisi dels principals problemes de la interpretació simultània

Grau de Traducció i Interpretació

Curs acadèmic 2014-2015

Escrit per Clara Barnés Andreu

Dirigit per Susagna Guardiola Criach

14 de juny de 2015

Facultat de Traducció i Interpretació

Universitat Autònoma de Barcelona

Agraïments

Aquest projecte no hauria estat possible sense les tasques de seguiment i orientació de la directora del projecte, Susagna Guardiola Criach.

Un agraïment especial a Marta Arumí Ribas i a Teresa Perramon Lladó que, impartint les assignatures de Mediació social per a traductors i intèrprets, i Tècniques de preparació a la interpretació consecutiva B-A respectivament, m'han aportat una gran base de coneixements per afrontar aquest projecte amb garanties.

Índex

1. Introducció	2
2. Marc teòric	4
2.1) Omissions	7
2.2) Calcs lingüístics	9
2.3) Addicions i substitucions	10
2.4) Entonació	11
3. Transcripcions	12
3.1) Transcripció del discurs original (orador francès).....	12
3.2) Transcripció de la interpretació simultània (català)	18
4. Anàlisi de la interpretació	23
4.1) Tahar Ben Jelloun	23
4.2.1) Omissions.....	25
4.2.2) Calcs lingüístics	29
4.2.3) Addicions i substitucions.....	31
5. Conclusions	40
6. Bibliografia i Webgrafia	43

1. Introducció

L'objectiu d'aquest treball és analitzar una interpretació d'uns 20 minuts feta per una intèrpret professional i veure quins són els problemes principals que poden sorgir. És cert que l'anàlisi d'una interpretació de 20 minuts no és suficient per adonar-nos de la complexitat d'interpretar, però m'ha servit per veure amb detall com es defensa l'intèrpret en determinats moments. M'agradaria remarcar que no són els aspectes lingüístics els que m'han dut a fer aquest treball, sinó més aviat la curiositat de saber com un intèrpret, minut rere minut, supera els obstacles que pot trobar, anar més enllà de la part lingüística i poder descobrir què s'amaga darrere de la interpretació i de l'intèrpret. Un intèrpret és una persona a qui se li exigeix un nivell molt alt, quasi natiu de la llengua A o d'arribada, se li exigeix coneixement de gairebé tots els àmbits (política, economia, medi ambient, medicina, etc.) i, a més a més, se li exigeix ser transparent. El que em sorprèn més d'aquesta feina és que "un bon intèrpret ha de passar desapercebut", tot i ser una peça imprescindible. Tanmateix, el que no es té en compte és que a part d'haver de complir tots aquests requisits, també ha de saber controlar els nervis, ha de deixar de banda els assumptes personals i els sentiments, i esdevé una peça neutral.

Aquest treball m'ha permès endinsar-me en un món del qual en desconeixia molts aspectes, com per exemple quins criteris ha de seguir un bon intèrpret per fer entenedora i clara una interpretació. Hi ha molts tipus d'interpretació (consecutiva, d'enllaç, *chuchotage*, a la vista..), però la simultània requereix una capacitat de reacció extraordinària ja que l'intèrpret disposa de mil·lèsimes de segon per pensar i interpretar. És aquesta virtut dels intèrprets que m'ha portat a fer aquesta anàlisi, perquè malgrat hi hagi llibres amb consells i normes, la capacitat d'interpretar va més enllà de la llengua, i l'intèrpret no només ha de tenir en compte els aspectes lingüístics, sinó que també ha de saber gestionar els nervis, la concentració i l'agilitat mental ha de ser absoluta, és a dir, un intèrpret lluita contra aspectes invisibles als ulls dels oients.

Les capacitats de reacció durant una interpretació depenen de l'intèrpret i és per això que presento tres aspectes que he pogut detectar amb aquesta conferència i per tant

treballar-los acuradament. Tanmateix, no sempre hi ha una única solució, sinó que l'intendent també decideix amb qüestió de segons quina opció és la més encertada en aquell moment. Així doncs he elaborat el meu treball a partir dels tres aspectes que he considerat més rellevants i interessants: les omissions, els calcs lingüístics i les addicions i substitucions.

Abans de presentar els factors que he analitzat de la interpretació, presentaré el marc teòric d'aquests, bastant-me en estudis realitzats per lingüistes i intèrprets professionals. A partir de la teoria he pogut analitzar la interpretació i extreure conclusions, tot i que és complicat perquè de la teoria a la pràctica hi ha un bon tros.

2. Marc teòric

La interpretació, en termes generals, es pot definir com una mediació interlingüística, intercultural, oral o de signes, que permet la comunicació entre individus o grups de persones que no comparteixen, o trien no compartir, la mateixa llengua. (*The Interpreting Studies*; 3).

“En parlar de processos a l'àmbit de la Interpretació, és parlar de totes aquelles tasques que s'activen al cervell d'un intèrpret durant l'exercici de la seva professió. D'aquesta manera podríem parlar d'una activitat cognitiva complexa que es genera a partir d'una concatenació de diversos estímuls externs que conformen qualsevol acte formal de comunicació multilingüe.” (*El proceso de interpretación consecutiva. Un estudio del binomio problema/estrategia*. Granada, Editorial Comares)

La interpretació simultània és un tipus d'interpretació molt semblant a la consecutiva, però la diferència és, per una banda, que un intèrpret de simultània no compta amb la presa de notes i per tant no té minuts per pensar com estructurar la interpretació (equivalent a “l'etapa de producció”), i per l'altra, és que les etapes de recepció i producció del discurs se solapen. Des del punt de vista cognitiu, a la primera etapa, s'hi inclou la descodificació, l'emmagatzematge i la recuperació; i a la següent, hi hauria la transformació i la re-codificació de la informació. La funció de l'intèrpret és reproduir el discurs de la llengua d'origen (LO) a la llengua d'arribada (LA). La reestructuració sintàctica del text original al text final és un dels processos que comporta més estrès en l'àmbit de la memòria a curt termini. Segons Wils (1978) l'intèrpret té força pistes per anticipar-se en les estructures semàntiques i sintàctiques. Aquestes pistes poden ser interlingüístiques, les quals aporten més informació semàntica del text, però també poden ser extralingüístiques i situacions o frases estandarditzades com les d'agraïment i de benvinguda.

Els esforços cognitius de la interpretació (D. Gile)

Daniel Gile emmarca aquest tipus d'interpretació entre tres tipus esforços cognitius (*The effort models*): escoltar i analitzar (E), producció (P) i memòria (M), els quals esdevenen la base per a una bona interpretació. Aquests esforços estan relacionats entre ells i és per això que quan no van alhora, juntament amb altres factors que esmentaré més endavant, la interpretació es converteix en una lluita per a l'interpret. Tanmateix, no sempre el resultat depèn de l'interpret, hi ha altres factors que poden influenciar com ara la sonoritat acústica, les condicions de treball, l'ambient i la dificultat de la llengua d'origen, entre d'altres. A continuació descriuré breument els esforços proposats per D. Gile:

- 1) L'esforç d'escoltar i analitzar (E): consisteix en totes aquelles operacions de comprensió-orientació, des de l'anàlisi del so de la LO que rep l'interpret, passant per la interpretació de les paraules, fins a arribar a desxifrar el sentit de la frase.
- 2) L'esforç de producció (P): es tracta d'un conjunt d'operacions que es duen a terme des de la representació mental del missatge que es transmet, passant pel pla del discurs fins a aplicar el pla del discurs.
- 3) L'esforç de la memòria (M): és el màxim esforç que es requereix per a la interpretació simultània. La memòria a curt termini és una exigència per diversos factors: (a) el temps interval entre el moment en què l'interpret rep els sons del discurs de la LO i el moment en el qual l'interpret processa i entén el text, (b) el temps interval entre que l'interpret determina el missatge en la LA i el reformula, (c) els moviments estratègics que es fan servir en ocasions com per exemple si un fragment de la LO no ha quedat clar a causa de problemes de so, un accent difícil, errors, confusions o contrasentits, l'interpret fa un silenci per així rebre més context que l'ajudarà a entendre i a aclarir el discurs, i per últim (d) els motius lingüístics.

Les decisions tàctiques que es fan servir per resoldre certs problemes formen part de l'esforç de producció, encara que sovint estan més relacionats amb factors professionals, sociològics o psicològics, i al final poden influir en el camp de la memòria. Als esforços comentats anteriorment, cal afegir-hi l'esforç de la coordinació (C) (Eysenck and Keane 1990).

Dificultats i errors de la interpretació

El model dels esforços expliquen que els errors i les omissions més freqüents no estan associades a la falta de coneixement, sinó a la "càrrega cognitiva" (Gile 1995a, 1995c). Quan un dels esforços no va alhora poden passar dues coses: l'execució de la tasca es retarda i això comporta una pèrdua cognitiva important en el moment d'interpretar segments, o bé, que no es realitzi la tasca perquè la comprensió i el coneixement lingüístic i universal són insuficients.

Com més dens és el discurs, més problemes i errors es cometem, i sovint s'associen a la rapidesa de l'orador, a les enumeracions o a factors externs (mala sonoritat, per exemple). Els discursos preparats són més difícils i més densos, perquè l'orador fa menys vacil·lacions i menys silencis, i, per tant, l'intèrpret no té espais en blanc per pensar.

També hi ha problemes relacionats amb l'ordre de les paraules, el qual requereix un augment en l'esforç de la memòria. En primer lloc, a causa de la densa informació com els noms propis o enumeracions, l'intèrpret, segons la llengua, haurà d'esperar que l'orador acabi per a continuar interpretant. En segon lloc, el procés de reordenar requereix una comparació repetidament del nom en la LO i el desenvolupament gradual de la traducció a la LA.

2.1) Omissions

La classificació d'errors sovint depèn de l'investigador i dels resultats que obté, i per tant, les conclusions es fan des d'un punt de vista subjectiu. Tanmateix, una gran part dels experts en interpretació consideren les omissions el resultat de la "no comprensió" per part de l'intèrpret.

Altman (1994; 28f) considera que les omissions són errors quan es perd informació o hi ha un petit canvi de significat en el discurs, i segons Barik (1994; 124) les úniques omissions que es poden acceptar són les que equivalen a falques o articles; la resta es consideren errors. Setton (1999; 246) també defineix les omissions com un problema, ja que equivaldrien a una falta d'atenció i concentració per part de l'intèrpret.

Per a altres investigadors, les omissions és consideren una tècnica que l'intèrpret fa servir quan es troba davant d'una dificultat externa. Segons Gile (1995; 173), aquestes dificultats es poden deure a: una velocitat excessiva per part de l'orador, la quantitat d'informació del discurs, accents forts i a gramàtica i lèxic incorrectes. Aquests factors poden influir en l'habilitat de l'intèrpret per a transmetre tota la informació, i si l'intèrpret no pot desxifrar el que ha dit l'orador, es veurà forçat a recórrer a reduir el discurs i ometre informació. Tot i això, no es considera un recurs voluntari, sinó una necessitat a causa de la incomprendibilitat del text i al gran esforç mental que ha anat experimentant l'intèrpret.

Les múltiples tasques de la interpretació simultània i la complexitat mental de les operacions que es presenten en el models dels esforços de Gile, tenen com a objectiu "representar els errors i les omissions que es perceben en una interpretació simultània i consecutiva, els quals són difícils d'atribuir a un dèficit lingüístic, o un coneixement extralingüístic insuficient o a les males condicions amb les quals es transmet el text original" (1999; 154). És a partir d'aquí que Gile se centra en aquests errors i en les omissions que provenen de la complexa tasca d'interpretar, on l'intèrpret treballa sota un nivell molt alt de pressió. La "tightrope hypothesis" (hipòtesi de la corda fluixa, 1999; 159) de Gile explica –comparant amb el control que han de tenir els acròbates dels seus

cossos— la sobrecàrrega mental a la qual està exposat l'intendent, ja que ha de coordinar tots els esforços per tal de fer una bona interpretació. Gile afirma que si l'intendent treballa bé sota el nivell de saturació, l'únic motiu pel qual poden haver-hi errors i omissions, seria la complexitat del text original. No obstant això, quan no existeix aquesta complexitat, se suposa que els errors i les omissions provenen de la complexitat de les operacions mentals que requereix interpretar. És per això que només aquestes dues raons justifiquen que un intèrpret ometi segments. Ara bé, pot l'intendent ometre certa informació perquè considera que és redundant o perquè ja se sobreentén? Les omissions indiquen necessàriament menys qualitat?

Pym (2008) davant d'aquest dubte, fa una distinció entre el "baix risc" i "l'alt risc" de les omissions, afirmant que formen part d'una estratègia per gestionar el temps (2008; 95). Pym (2008; 93) qüestiona la noció que la "no omissió" sempre és preferent i sosté que fer omissions es pot dur a terme sense posar en perill els objectius fonamentals de la comunicació"

Per això, és possible (i a vegades aconsellable) que l'intendent per voluntat pròpia, triï ometre cert elements del discurs original per motius pragmàtics: per tal de fer la interpretació més concisa i coherent, lliure de digressions supèrflues i redundàncies, i transmetre la informació que està implícitament present en el discurs i, per tant, irrellevant per als delegats.

A més a més, Viaggio (2002; 239) declara que tot allò que sigui redundant, irrellevant o incomprendible, no s'hauria d'interpretar. Visson (2005) també creu que el fet d'ometre, com a tècnica, permet una interpretació més coherent.

La discrepància entre aproximacions cognitives i pragmàtiques, i les omissions presenta problemes didàctics, ja que no respon a la pregunta si l'ús de les omissions i tècniques d'abreviatura són adients per a reduir la informació supèrflua del discurs original, o si els intèrprets han de ser sempre fidels i enganxar-se al text. L'aproximació pragmàtica apareix per deixar pas al subjecte de qualitat (*Omission in simultaneous interpreting as a deliberate act*- PAWEŁ KORPAL).

Barik proposa quatre tipus d'omissions, en funció de la gravetat i la part que s'omet. Més endavant veurem la classificació.

2.2) Calcs lingüístics

En general, en tot tipus d'interpretació els calcs són unitats molt complicades i alhora molt freqüents quan s'interpreta. S'acostuma a fer una distinció entre els calcs lèxics, estructurals i de forma, i els calcs semàntics o de sentit. En certes ocasions els calcs es poden considerar necessaris, però sovint la llengua d'arribada compta amb expressions pròpies i naturals. És per això que, en l'àmbit de la interpretació, se'n recomana l'ús per tal que la interpretació sigui el més natural possible. A més a més, a vegades les estructures de la formació d'un calc són fins i tot contràries a les normes gramaticals o sintàctiques de la llengua d'arribada.

En la interpretació simultània de català (o castellà) al francès, acostumen a aparèixer calcs incorrectes que es produeixen a causa de la dificultat que comporta aquesta pràctica d'interpretar, ja sigui per les diverses tasques que s'han de realitzar al mateix temps, la pèrdua d'atenció, la regulació dels esforços mentals, la proximitat entre les llengües d'origen i d'arribada, la rapidesa a l'hora de prendre decisions, desconeixement d'una millor traducció, etc.

Quan es treballa amb dues llengües que procedeixen d'una mateixa arrel, com el francès i el català, és creu que la interpretació serà més senzilla, ja que a vegades les estructures poden assemblar-se. Tanmateix, això pot perjudicar perquè sovint es troben dificultats que deriven precisament d'aquesta proximitat, com és el cas dels falsos amics i els estrangerismes, sobretot els préstecs i els calcs.

2.3) Addicions i substitucions

Segons Henri C. Barik, un dels pioners en l'estudi dels tipus d'errors més freqüents en la interpretació simultània, les addicions són una categoria que engloba tot aquell material que l'interpret afegeix i que per tant no apareix al text original. Allò que afegeix l'interpret a causa d'un error de traducció, encara que sigui informació que no apareix al text d'origen, no és considerada una addició, sinó que es classifica dins de les substitucions (i errors). Hi ha quatre tipus d'addicions que comentaré més endavant.

Pel que fa a la categoria de les substitucions (o errors), fa referència a aquella informació que ha transmès l'orador i que ha estat substituïda per l'interpret. Una substitució pot implicar una sola paraula, o tota una frase, i encara que algunes substitucions rarament afecten al significat del discurs, d'altres, poden derivar a seriosos errors i alterar considerablement el discurs. Tot i que les substitucions són una combinació d'omissions i addicions, és considerada una categoria independent i n'hi ha de diferents tipus. Els veurem a la part pràctica del treball.

2.4) Entonació

Abans de centrar-nos en l'entonació en la interpretació simultània, convé contextualitzar i parlar del tema que engloba l'entonació: la prosòdia.

La prosòdia és la part de la gramàtica que estudia l'accentuació i la pronunciació de les paraules, i la formen quatre aspectes: l'entonació, l'estrès, el ritme i el compàs. Cada un d'aquests aspectes estan respectivament relacionats amb el to, la intensitat, la duració i la pausa.

Segons Hargrove i McGarr (1994), l'entonació és "l'ús comunicatiu del to". El to és la percepció auditiva associada a la vibració de les cordes vocals. Es pot dir que l'entonació és un atribut auditiu, el qual correspon aproximadament a una freqüència mesurada instrumentalment.

Hermann suggereix que la melodia, per exemple l'entonació d'una frase, està per sobre dels aspectes gramaticals i per tant és la melodia qui defineix el significat de la frase i no pas l'estructura de la frase. Altres estudis consideren que el paper comunicatiu de l'entonació és important perquè serveix per diferenciar nova informació, remarcar la informació important, distingir les preguntes de les afirmacions, expressar advertències, avorriment, sorpresa, neutralitat i emocions, entre d'altres.

Segons un estudi detallat de Maria Lourdes Nafá Waasaf, en la interpretació simultània hi ha dos receptors: el qui rep el discurs original (l'interpret) i el qui rep el discurs d'arribada. L'interpret rep un discurs amb contingut i forma, i ha de processar-lo i retransmetre'l en un llengua d'arribada, mantenint la intenció de l'orador. Es tracta, doncs, d'un procés automàtic i inconscient, i a vegades pot ser que l'interpret no sàpiga desxifrar la intencionalitat del discurs, i com a conseqüència el discurs d'arribada no és equiparable.

3. Transcriptions

3.1) Transcripció del discurs original (orador francès)

TAHAR BEN JELLOUN.

Je suis très heureux d'être là. La dernière fois j'étais dans les bagages de M. Hollande, donc, je vous ai vu de loin. Il pleuvait, donc, je n'ai pas vraiment pris connaissance de ce lieu magnifique où justement la culture est prioritaire.

En général les écrivains doivent parler de littérature, de l'écriture, de poésie mais je crois qu'un écrivain doit aussi... c'est aussi un citoyen, donc, l'écrivain forcément s'intéresse à ce qui se passe dans le monde et on ne peut pas rester indifférent à ce qui se passe dans le monde arabe depuis trois ans, trois ans et plus. Forcément, en tant qu'écrivain, j'étais presque dans l'obligation de m'impliquer, d'expliquer, d'essayer de comprendre ou au moins de faire comprendre ce que j'ai compris ou cru comprendre.

D'abord on commence par une anecdote amusante qui aurait pu arriver à Moubarak mais qui est arrivée à Louis XVI. Vous savez, Louis XVI au soir de la prise de la Bastille, 1787, interroge le duc de Liancourt, qui faisait un petit peu office de ministre de l'intérieur de l'époque et le duc est venu le mettre au courant de l'évolution des événements, à l'époque il n'y avait pas de portables, il n'y avait pas de missiles. Donc, Louis XVI dit au duc : « Alors, c'est donc une révolte ». Et le Duc dit : « Hélas, sire, c'est une révolution ».

On ne pouvait pas dire ça au début de ce qu'on a appelé d'une manière, disons, un peu abusive, le printemps arabe parce que c'était des révoltes. Moi, j'ai utilisé à l'époque le terme Intifada. Intifada, ça vient du terme qui concerne le cheval qui se redresse sur ses deux pieds et qui ne veut plus aller de l'avant parce qu'il ne peut plus supporter ce qui se passe. Donc, c'était une révolte, c'était aussi une rupture avec un temps passé, c'était quelque chose d'extraordinaire parce que le peuple sortait dans les rues, occupait les places, pas pour demander du travail ou une amélioration des salaires mais pour demander quelque chose de beaucoup plus important, la dignité. La dignité, valeur essentielle et c'est ce que Moubarak, Ben Ali et compagnie n'avaient pas compris. Ça ne pouvait pas durer et il fallait bien qu'il y ait à un certain moment un soulèvement, un soulèvement pour dire, ça suffit. La conséquence de ce soulèvement qui a changé les

choses d'une manière radicale, la peur a disparu. Les gens n'avaient plus peur de l'autorité, n'avaient plus peur de mourir. C'est quand-même extraordinaire, si nous prenons le cas de l'Égypte, le nombre, des milliers, des milliers d'hommes et de femmes et parfois d'enfants qui sont morts pendant cette période sous les balles de la police, parfois de l'armée, parfois des milices. Tout cela pour qu'un dictateur puisse continuer à profiter du pays et de ses richesses. Cette peur a disparu et la revendication des valeurs est une vraie révolution culturelle. Culturelle parce qu'on change d'époque, on change de relation entre l'administré et l'administrateur. On n'est plus dans une situation de supérieur-inférieur, on n'est plus dans une situation d'illégitimité parce que tous ces régimes arabes, que ce soit l'Égypte, ou la Tunisie, ou la Syrie, la Lybie n'ont jamais été légitimes. C'était des régimes qui étaient basés sur des coups d'état, c'est-à-dire, sur la violence, la prise de pouvoir en Syrie par héritage, le père Hafez el-Assad qui était un grand criminel et lui, il a fait un coup d'état en 1971 pour prendre le pouvoir, il l'a cédé à son fils. Kadhafi avait pris le pouvoir en 1969 voulant imiter Nasser. L'Égypte, ça a été un coup d'état en 1952 qui s'est perpétué de militaire en militaire. Donc, jamais, jamais, le peuple ne s'est réellement exprimé pour élire ses représentants réellement dans la transparence et dans la vraie démocratie. Ce sont des états qui étaient dirigés par des gens illégitimes. À partir du moment où la révolte a été dans la rue, c'était un Kifaya comme disent les Égyptiens, puisqu'il y a eu un mouvement en 2004 qui s'appelle Kifaya, et ce mouvement de Kifaya est venu, d'ailleurs, après des répressions féroces que l'armée a fait. En 1977 il y a eu les émeutes du pain au Caire, il y a eu des centaines de morts, l'armée a tiré sur la foule. De nouveau en 1988 pour arrêter et mater la révolte des cadets de la police l'armée a tiré sur la foule. Il ne faut pas oublier que l'Égypte, qui est le plus grand pays arabe, une grande nation, une grande civilisation, une grande culture, est un pays qui paraissait comme un pays pacifique et tranquille alors qu'en fait c'est un pays qui a, un peuple qui a avalé beaucoup de coups jusqu'au jour où il est sorti à la place Tahir et il n'est sorti de là qu'au départ de Moubarak.

Qu'en est-il aujourd'hui ? Je vais aller par étapes. Je vais commencer par la Tunisie parce que ça a commencé par la Tunisie. La Tunisie c'est un petit pays, parfois c'est une chance parce que les problèmes sont à la mesure du pays, c'est un pays qui a une culture de la libération grâce à son premier président qui est Habib Bourguiba et qui a fait des choses assez extraordinaires pour son peuple mais qu'on n'a pas toujours reconnu parce que,

évidemment, il avait un aspect un petit peu dictateur, un petit peu folklorique qui a effacé un peu ces aspects positifs qui étaient fondamentaux et essentiels, notamment en inscrivant la Tunisie dans la libération de la femme. La Tunisie a eu, dès les années 60, le meilleur code de la famille de tout le monde arabe, sans exception. Ça a été celui qui a réellement donné à la femme le maximum de droits que, dans un pays arabe ou musulman, on pouvait avoir. Cette libération de la condition de la femme, malgré l'arrivée de Ben Ali, n'a pas été entamée. Il y a eu, évidemment, après la révolte, il y a eu ce qu'on appelle les salafistes, moi, je suis très gêné avec ces mots, salafistes, djihadistes, ce sont des mots de chercheur ou de journaliste, mais il y a eu, disons, des gens très rétrogrades qui refusaient cette liberté aux femmes, aux artistes et qui sont sortis agressivement dans la rue battre et même tuer ceux qui étaient pour cette libération. Mais, n'empêche qu'aujourd'hui, la Tunisie, après trois ans, s'est dotée d'une constitution absolument historique et exceptionnelle. La constitution tunisienne, qui a été approuvée par le parlement y compris les gens d'Ennahda, est une des meilleures actuellement dans le monde arabe parce qu'elle inscrit dans les textes l'égalité de l'homme et de la femme. Ça c'est fondamental. Elle a aussi inscrit la liberté de conscience. C'est quoi la liberté de conscience. C'est-à-dire, vous avez le droit de croire ou de ne pas croire, c'est une affaire entre vous-même et votre conscience et non pas entre vous-même et quelqu'un qui de l'extérieur va dire : tu dois faire ceci, tu dois faire cela. Ça c'est fondamental parce que nous assistons en Tunisie à l'émergence de l'individu, chose qui a échappé à toutes les sociétés arabes jusqu'à aujourd'hui. L'émergence de l'individu c'est quelque chose qui a commencé en Occident avec la Révolution Française, c'est-à-dire, que l'individu existe en tant qu'entité unique et singulière. Cette entité unique et singulière fait que l'individu ait une voix, une liberté, un être et un respect. Evidemment il y a la loi, il y a le droit et le devoir, donc, c'est déjà une structure d'un Etat de droit. Quand on voit, par exemple, des pays arabes ou musulmans, en général, l'individu a été totalement sacrifié, on reconnaît beaucoup plus la tribu ou les clans, la famille mais pas l'individu. Dans les sociétés où l'individu n'est pas reconnu nous avons, évidemment, la condition de la femme totalement écrasée parce que la femme n'est pas un individu, la femme fait partie d'un tout et surtout, elle doit obéissance. Si la femme cherche à se distinguer, à sortir du clan, elle est hors la loi, mais la loi familiale pas la loi de l'état. C'est pour ça que l'émergence de l'individu a été

pour moi un pas historique dans la révolution tunisienne. Ce qui s'est passé en Tunisie ne veut pas dire que et que tout va bien, ça veut dire qu'il y a une étape et la révolution, elle est culturelle, elle n'est pas idéologique, ce n'est pas un parti politique qui l'a emporté sur un autre. S'il y a un constat qui est absolument ferme c'est le déclin des islamistes. Les islamistes, c'est-à-dire, les idéologues qui ont pris l'Islam à leur façon, à leur sauce pour s'emparer du pouvoir, que se soit en Egypte, en Tunisie, en Lybie où ça peut arriver demain, ils sont en échec. Finalement, ils ont démontré leur incapacité de gouverner, leur incapacité de donner une structure d'état de droit à l'état. C'est le premier constat qu'on fait sur les quatre pays dont je parle. Je dirai un mot sur la Syrie qui est à part.

Ce que nous voyons aujourd'hui en Egypte c'est plus compliqué. Il y a un slogan que j'ai relevé l'autre jour en regardant une émission sur l'Egypte. Il y avait sur le mur « Le pouvoir n'a pas changé, le peuple a changé ». Ça c'est une réalité. Finalement, même avec les militaires, c'est vrai que, ils ont fait un coup d'état, il faut le dire, ils ont dégagé les Frères Musulmans avec des méthodes assez féroces mais au même temps, on ne va pas non plus fermer les yeux sur les méthodes aussi des Frères Musulmans, mais n'empêche que l'armée s'est souvenue de ce qu'elle est, c'est-à-dire, un système de répression et surtout un système qui a besoin du pouvoir pour exister. Pourquoi ? Parce qu'en Egypte, contrairement à beaucoup de pays, il y a, à peu près, moins de 500 000 soldats, plus exactement 468 500 soldats, c'est une armée importante. 50 000 sont les réservistes. Cette armée est à la tête, surtout les officiers, les hauts gradés, est à la tête d'une économie parallèle estimée à 25% de l'économie du pays. Autrement dit, lorsqu'il y avait Moubarak au pouvoir, il donnait aux officiers la possibilité de s'enrichir en leur facilitant la prise de pouvoir économique dans les usines, dans des chantiers, dans des entreprises, ce qui fait que l'armée contrôle l'économie de 29 provinces. Il y avait quelque chose d'absolument paradoxale ou plutôt rigolo, c'est que la main d'œuvre est gratuite parce que ce sont les soldats qui travaillent et les soldats sont payés par l'état. Donc, c'est un business tout bénéf. C'est pour ça que l'armée ne lâchera jamais le pouvoir, comme en Algérie. Cette espèce de mise à 25% dans l'économie va obliger l'armée sous les dehors, bien sûr, de démocratie, de slogans et tout ça, à prendre le pouvoir. Elle ne va pas le lâcher même si elle fait comme en Algérie, pourrait mettre, par exemple, un chef d'état civil qui serait une sorte de représentant pour les militaires,

exactement comme le système algérien. On verra. Pour le moment les élections vont avoir bientôt lieu et on verra ce qui va se passer. Une des conséquences de cet affairisme de l'armée égyptienne c'est que, par ailleurs, l'armée ne fait pas son travail. Pendant ce temps-là elle s'occupe de ses affaires, elle ne s'occupe pas des entraînements, elle ne s'occupe pas de restructurer les armes, à tel point que quelqu'un a dit l'autre jour qu'il serait capable d'utiliser les F16 et les tanks M100A1 fournis par l'Amérique. Ils sont là mais personne ne peut les utiliser. Il vaut mieux ne pas le savoir parce que si un ennemi va attaquer l'Égypte il serait bien embêté de pouvoir se défendre. Mais ça c'est un aspect qui est secondaire parce qu'on va voir ce qui va se passer dans les élections mais ce qui est extraordinaire en Égypte, et moi j'ai vu ça sur place, c'est la réalité d'une volonté extraordinaire du peuple égyptien de ne plus être dirigé par une dictature qui fait peur et qui réprime. Ça c'est nouveau. C'est nouveau et malgré les combines, malgré les situations rocambolesques, l'Égypte est en bonne voie et le fait que les Frères Musulmans soient écartés du pouvoir, même si c'est par la force, par un coup d'état, ce n'est pas un drame parce qu'on a vu très bien comment Morsi s'était conduit. Morsi s'est conduit comme Moubarak, c'est-à-dire, des affaires à lui, il s'est accaparé tout le pouvoir, c'était un prési-dictateur qui en onze mois a fait autant de dégâts que Moubarak. On verra ce qui va se passer plus tard.

Maintenant venons-en à la Lybie. La Lybie, d'abord, il faut le dire, ce n'est pas un état. Dans un sens politique, dans un état il y a des structures. La Lybie ce n'est pas une nation, c'est quoi ? C'est 5 tribus qui ont été rassemblées par Kadhafi pendant une quarantaine d'années sous une dictature féroce. 42 ans de dictature et avec, en plus, toutes les erreurs et les folies de Kadhafi, la Lybie a connu 20 ans d'embargo. J'ai été en Lybie il y a 10 ans, je me croyais dans un pays des années 50. Il était complètement en dehors de la vie moderne, en dehors de tout et avec une démagogie inimaginable. Il y avait un professeur d'université qui me disait : je ne peux pas voyager. J'ai dit : pourquoi ? Il m'a dit : mon salaire ne me permet pas de voyager. J'ai dit. Comment ça ? Parce qu'on me donne le logement, on me donne le pain, on me donne le sucre, on me donne le lait, on me donne la farine et un tout petit salaire. Evidemment, avec cette démagogie, on dit vous avez tout ce qu'il faut, pourquoi voyager ? Cette politique qui avait mise en place Kadhafi était, en fait, criminelle parce qu'elle a non seulement ancré le pays dans une arriération terrible, mais a appauvri culturellement et civilisationnellement son pays. Des cerveaux

qui ne circulent pas, qui ne voyagent pas, qui ne se confrontent pas à d'autres cerveaux dans le monde, ils finissent par s'appauvrir et se dessécher. En 42 ans le Libyen a perdu beaucoup de son quotient intellectuel. Ça c'est quelque chose qu'on peut mesurer. Vous prenez une classe, vous la fermez pendant 10 ans, les gens vont s'entretuer entre eux mais ils ne verront pas ce qui se passe à l'extérieur. L'être humain n'est pas fait pour être enfermé, il est fait pour aller vers les autres, échanger et c'est pour ça que dans le Coran, il dit : nous avons créé un peuple différent, pour vous connaître et ne pas pour vous refermer sur vous-mêmes.

Le problème de la Libye c'est le pétrole. 1 500 000 barils par jour, ce pétrole, évidemment, rapporte de l'argent. Cet argent, on ne sait pas où il va parce que le gouvernement est tout le temps contesté, on ne sait pas qui gouverne. Il y a des attentats à Benghazi, il y a des contestations à droite et à gauche et il n'existe pas un projet de constitution qui soit dans la modernité. La fois où ils ont essayé de faire un projet de constitution ils ont mis en avant la Sharia ou l'Islam. Or, l'Islam c'est une religion qu'il faut respecter, il ne faut pas l'utiliser comme un marche pied idéologique pour arriver au pouvoir. À partir de ce moment-là, la construction de l'État ne peut se faire qu'en instaurant un état de droit, autrement dit, en abandonnant toutes les pratiques traditionnelles des tribus qui fait que, finalement, ils s'entredéchirent entre eux, pendant ce temps là les terroristes internationaux profitent de ces troubles pour s'armer en Libye et aller foutre le désordre un peu partout dans la région et surtout dans le sud subsaharien.

<https://www.youtube.com/watch?v=zPSJ5nsLLo0>

3.2) Transcripció de la interpretació simultània (català)

Estic molt content de poder ser entre vosaltres. L'última vegada estava jo amb les maletes del senyor Hollande, us havia vist de lluny, plovia no havia pogut realment gaudir d'aquest lloc tan magnífic. Un lloc on la cultura hi és prioritària. En general els escriptors han de parlar de literatura, d'escriptura, de poesia. Però jo crec que un escriptor també és un ciutadà i per tant, li interessa el que passa al món, no podem mantenir-nos al marge del que està succeint al món àrab als últims tres anys, tres anys i mig. Com a escriptor doncs em trobava obligat a explicar-me o a intentar entendre o fer entendre el que jo he entès o m'ha semblat entendre. I començarem amb una anècdota divertida que li podria haver succeït a Mubarak, però que li va passar al Lluís XVI a la presa de la Bastella, Bastilla perdó, al 1787 i feia un pregunta en aquell moment, el que representava el Ministre d'Interior del moment, era un duc que el posava al dia de l'evolució dels esdeveniments, en aquell moment no hi havia telèfons portables, no hi havia míssils, i el, Lluís XVI li diu al duc "es tracta doncs efectivament d'una revolta?" i el duc li contesta "doncs no exactament, és una revolució".

Això no s'hauria pogut dir al principi quan de manera potser una mica exagerada es parlava de la primavera àrab; en aquell moment eren revoltes. En aquell moment també s'havia parlat de intifada. Intifada fa referència al cavall que s'aixeca sobre les dues potes del darrere i ja no vol avançar més perquè ja no pot suportar el que està succeint. Revolta, doncs volia també dir un tall amb el passat. Era un fet extraordinari perquè el poble sortia als carrers, ocupava les places no pas per demanar feina o per que milloressin els sous, sinó que el que demanava era una cosa més important, reclamava dignitat. La dignitat és un valor essencial.

I és el que Mubarak i Ben Ali no havien entès. I no es podia perllongar la situació, en algun moment o altre s'havia de produir un aixecament per dir "fins aquí, fins aquí hem arribat" i com a conseqüència d'aquest aixecament que va canviar les coses de manera radical, a partir d'aquest moment va desaparèixer la por, la gent ja no tenia por a l'autoritat, no tenia por de morir. Si agafem el cas d'Egipte milers i milers d'homes i de dones, i també de criatures van morir com a resultat de bales de la policia, de l'exèrcit de vegades de milícies, és a dir, va haver-hi molts morts. I tot això perquè un dictador pogués continuar beneficiant-se del país i de les seves riqueses. Això una miqueta a

desaparegut i la reivindicació dels valors constitueix a, en una veritable revolució cultural. I per què cultural? Perquè es canvia d'època, es canvien les relacions entre l'administrat i l'administrador, ja no ens trobem en una situació de superior a inferior, ja no estem en una situació de il·legimitat, perquè ja tots aquells països del món àrab... Líbia... en fi, els diferents, en aquests diferents casos, els règims no eren legítims, eren règims productes de cops d'estat, de violència, la presa del poder a Síria va ser per... va ser heretat. Després va fer un cop d'estat al 1940, va cedir el poder al seu fill, al... 69 va haver-hi una imitació del que havia fet el Nasser després a Egipte va ser també un cop d'Estat que es va perpetrar de militar a militar. És a dir que mai, mai el poble no va poder expressar la seva opinió per elegir els seus representats de manera transparent i dins d'un marc democràtic. És a dir que es tractava d'estats dirigits per personalitats il·legítimes i a partir del moment en què la revolta ja està al carrer, aleshores gràcies a la complicitat de Kifa a Egipte va haver-hi aquest moviment de Kifer que va venir després de ferotges repressions en què l'exèrcit va ser el protagonista. Al 1967 va haver-hi uns aixecaments moviments al Caire amb centenars de morts perquè van disparar contra les masses i un cop més al 1988 per frenar la revolta l'exèrcit també va disparar contra el poble. No oblidem doncs que Egipte que és el país més gran amb una gran nació, una gran cultura és un país que apareixia com un país pacífic i tranquil quan de fet el seu poble va haver d'encaixar molts cops fins que va sortir finalment a la plaça Tahir i va voler expulsar Barak. Això segurament ja ho coneixeu.

Quina és la situació ara, avui? Avançaré per etapes. I començaré pel cas de Tunísia, perquè tot va començar a Tunísia. Tunísia és un país petit de vegades diem que és una sort perquè els problemes estan en proporció amb la mida de país. És un país amb la, una cultura de l'alliberament gràcies al seu primer president Bourguiba que va fer una cosa bastant extraordinària pel seu poble, però que no sempre se li va reconèixer perquè revestia un aspecte dictador i folklòric i potser va amagar alguns aspectes positius fonamentals i essencials, concretament quan va inscriure Tunísia dins de l'alliberament de la dona. I Tunísia des de anys 60 és el que va comptar amb el millor codi de la família de tot el món àrab sense cap excepció. Va ser qui va atorgar a la dona el màxim de dret que podia tenir un país àrab-musulmà. Aquest alliberament de la condició de la dona, malgrat l'arribada de Ben Ali, no es va veure amenaçat. Després de la revolta està clar que hi va haver el que es diuen salafistes; quan parlo de salafistes, jo generalitzo molt,

perquè salafistes, jihadistes, són paraules d'alguns experts, però va haver-hi un moviment retrògrada davant la llibertat de la dona o dels artistes, i va haver-hi protestes al carrer i, a més a més, assassinats al carrer per qui defensava aquests valors, però a Tunísia després de 3 anys s'ha dotat d'una constitució absolutament històrica, excepcional. La constitució que va ser aprovada pel parlament i és una de les millors constitucions dins del món àrab, perquè inscriu dins dels textos la igualtat entre homes i dones i això és cabdal. També va inscriure-hi la llibertat de consciència. En què consisteix la llibertat de consciència? doncs en què un té el dret de creure o de no creure és una qüestió amb un mateix, amb la pròpia consciència no és entre un i algú que des de fora imposa el que s'ha de fer i això és fonamental perquè a Tunísia assistim a l'emergència de l'individu cosa que no havia succeït en cap de les societats àrabs fins al moment. La llibertat de l'individu (...) va començar a occident amb al revolució francesa. És a dir, l'individu existeix com a entitat única i singular i aquesta entitat única i singular fa que l'individu representa o té una via de llibertat, i que és un ser que es mereix el respecte. Per una banda hi ha la llei, hi ha el dret i el deure, per tant ja és una estructura de l'estat de dret. Si mirem els països àrabs-musulmans, en general l'individu s'ha sacrificat, es reconeix la tribu, el clan, la família, però no l'individu, i en les societats on no es reconeix l'individu aleshores la condició de la *fem*, dona està totalment esclafada. la dona no és un individu, sinó que forma part d'un conjunt i aquest conjunt ha de obeir, i si la dona vol distingir-se o separar-se del clan aleshores queda marginada de la llei familiar fora de la llei. Per tant, per mi en aquest cas va ser un pas històric el de la revolució de Tunísia. Els fets de Tunísia (...) no vol pas dir que tot vagi bé, que tot funcioni, no, és una etapa i la revolució és una revolució cultural, no és ideològica; no és un partit polític que s'imposi sobre un altre, o que hagi guanyat sobre un altre partit, el que hem observat i això és una constatació clara, és el de la, el declivi dels islamistes. Els islamistes, els ideòlegs que s'han apoderat de l'Islam a la seva manera per fer-se amb el poder ja sigui a Egipte, a Tunísia, a Líbia, que també podria passar demà mateix, tots aquestes han demostrat la seva incapacitat de governar, ha estat un fracàs, no han aconseguit donar una estructura d'estat o de dret a l'estat. Aquesta seria doncs la primera constatació que podem fer sobre els 4 països que he fet esmena. Ja parlaré de Síria que és un cas a part. El que veiem avui, després de Tunísia, ens ananem cap a Egipte, que en aquest cas és una mica més complicat. A Egipte hi ha un eslògan que vaig

llegir l'altre dia quan veia un programa sobre Egipte, i deia el següent “ el poder no ha canviat, el que ha canviat és el poble”; i això és una realitat, és a dir, fins i tot en els militars perquè si que van perpetrar un cop d'Estat, van apartar els germans musulmans amb mètodes prou contundents. Tampoc no tancarem els ulls sobre els mètodes utilitzats pels germans musulmans, però el fet és que l'exèrcit va recordar el que era, és a dir, un sistema de repressió, un sistema que necessita el poder per poder existir. Per què? Doncs perquè a l'Egipte, contràriament a d'altres, a molts d'altres països, hi ha poc menys de 500.000 soldats, és a dir, 468.500, és a dir, és un exèrcit important, sense comptar els reservistes, està clar. Aquest exèrcit i els oficials de més grau estan en paral·lel amb una economia que suma el 25% de l'economia del país, és a dir, que Barak el que feia era atorgar als oficials la possibilitat d'enriquir-se facilitant-los el prendre el poder, a les empreses, a diferents branques, és a dir, que l'exèrcit controlava l'economia de les 29 províncies. Potser hi ha un fet una mica paradoxal, o fins i tot, a... curiós, i és que la mà d'obra en realitat són els soldats que estan pagats per l'Estat. De manera que l'exèrcit, mai, mai no deixarà el poder, li interessa. Així doncs aquesta, aquesta presència del 25% a l'economia, obligarà a l'exèrcit, a part de la democràcia, els eslògans és el que el porta cap al poder. Posem per cas un camp d'estat civil que fos representant pels militars estil al sistema d'Argèlia, seria una possibilitat, ja veurem, ja veurem què passa. Ara bé, una de les conseqüències d'aquesta ingerència de l'exèrcit, d'Egipte, és que l'exèrcit no ha fet la seva feina, perquè s'ocupa dels negocis i no pas dels entrenaments ni de reestructurar les armes, fins al punt que l'altre dia algú deia que podria utilitzar els F16 si d'altres, i d'altres armes no serien capaços de, de fer-les servir. Potser és millor no saber com funcionen, perquè, perquè si aviat si algú ens ataqués no seríem capaços de defensar-nos. De cara a les eleccions, què passarà? Ja ho veurem, el que és extraordinari en el cas d'Egipte és que hi ha una extraordinària voluntat per part del poble egipci de no deixar-se ja dirigir per una dictadura que fa por i que s'imposa, i aquesta és la novetat, aquesta és la gran novetat, malgrat situacions rocambolesques, etc. l'Egipte es troba en una bona via, i el fet que hagi apartat els germans musulmans, encara que s'hagi fet per la força, mitjançant un cop d'estat, tampoc no és un drama perquè ja vam veure com havia funcionat Mòrsi. Mòrsi va fer el mateix que Mubarak, es va apoderar del, del poder era un dictador que en 11 mesos va fer tants desastres com Mubarak. Bé, passem a continuació al cas de Líbia. Líbia, diguem-ho ja d'entrada no és

cap Estat. Què és un estat en el sentit polític? Doncs es compte amb estructures, és, és una, en realitat són cinc tribus, cinc tribus que Kadhafi les va unir sota una mà dura de dictador, més de 40 anys de dictadura. A més a més, amb tots els errors i els deliris de grandesa que va acabar amb l'embargo. Jo vaig viatjar a Líbia fa 10 anys i tenia la sensació d'estar en un país als anys 50, estava totalment al marge de la vida moderna, amb una demagògia inimaginable hi havia un professor d'universitat que em deia que no podia viatjar, i quan li vaig preguntar el perquè, diu "el meu sou no m'ho permet", diu, vaig contestar "i això", bé a mi em donen l'allotjament, el pa, el sucre, la llet i la farina. Amb aquesta demagògia el que li diuen és que té tot el que necessita i que perquè necessita viatjar, i aquesta era la demagògia que era de delictes pràcticament, perquè aliena al país i, a més a més, empobreix culturalment des del punt de vista de la civilització, empobreix el seu país, i els serveis, els cervells que no circulen que no poden viatjar, que no veuen altres llocs del món, aleshores doncs es van assecant o s'empobreixen, és a dir, que amb 42 anys el ciutadà libi va perdre coeficient intel·lectual, i això és una cosa que es pot medir, perquè si es tanca una classe, si es tanca durant 10 anys la gent es relacionarà entre si, però no veuran que és el que succeeix fora i el ser humà no està constituït per romandre tancat i per això també es diu que Alcoran hem creat un poble diferent, no se l'ha de tancar sobre si mateix. Pel que fa el problema de Líbia, el problema és el petroli. 1.500.000 barrils per dia, i aquest petroli dóna diners, és cert, però no sabem on es dirigeix aquest, aquesta quantitat de diners, no se sap qui governa, hi ha atemptats a Bengazi, hi ha protestes una mica per tot arreu, però no hi ha cap projecte de constitució que estigui, que es situï des de la modernitat, i quan van intentar elaborar un procés de constitució, el que van avançar va ser la xaria o l'islam. Islam és una religió que s'ha de respectar, però que no s'ha d'utilitzar com una cunya política per arribar al poder i a partir d'aquest moment la construcció de l'Estat només es pot fer instaurant l'estat de dret. És a dir, abandonant totes les pràctiques tradicionals de les tribus que el que fa és que es destrueixin, s'asfixiïn unes altres i els terroristes internacionals ho aprofiten per armar-se a Líbia i després distribuir el desordre a tot arreu.

4. Anàlisi de la interpretació

4.1) Tahar Ben Jelloun

Tahar Ben Jelloun nascut a Fes (Marroc) l'any 1944, es va formar en una escola bilingüe (àrab-francès) a Rabat l'any 1963, on inicià estudis de filosofia, fins que l'any 1971 es va exiliar a França (París) perquè s'arabitzava l'ensenyament del seu país. A París va poder continuar la formació en psiquiatria social gràcies a un ajut econòmic de 500 francs al mes que rebia d'una associació caritativa francesa.

La seva primera publicació, en forma d'article, *Technique d'un viol* va aparèixer a Le Monde l'any 1972, i més endavant es va publicar un recull de poesies *Cicatrices du soleil* a la col·lecció "Voix".

A partir del 1973 Tahar Ben esdevé col·laborador freelance del diari Le Monde, i el setembre del mateix any publica la seva primera novel·la *Harrouda*. L'any 1975 es va doctorar en psiquiatria social i l'any 1976 va fer públiques obres com *La réclusion solitaire* i *La plus haute des solitudes*, entre d'altres.

No va ser, però, fins l'any 1985 que va ser reconegut internacionalment amb l'obra *L'enfant de sable (L'infant de sorra)* i *La nuit sacrée (La nit sagrada)* (traducció de Joan Casas), amb la qual va obtenir el Premi Goncourt l'any 1987.

A l'any 2004 va rebre el Premi Impac amb *Sufrían la luz*, editada en castellà l'any 2001 i en anglès el 2003, una obra que narra la història d'un grup de militars que intenten enderrocar a Hassan II l'any 1971. L'any 2005 *L'últim amic* va ser una obra molt elogiada per la crítica francesa, la qual va destacar pels elements autobiogràfics; els protagonistes són internats en un camp de disciplina durant la universitat, tal i com va viure Jelloun l'any 1966.

Tahar Ben Jelloun és escriptor de novel·les, poesia, d'assaigs i d'articles, conegut arreu del món pel seu compromís com a ciutadà i escriptor. El seu constant esforç per transmetre i fer entendre què passa a la societat actual, com ara el racisme, els conflictes bèl·lics o la inhumanitat de la immigració, ha comportat la traducció de les seves obres a més de 30 llengües. Ha estat guardonat amb més de dotze premis, entre els quals hi

ha el Premi Goncourt 1987 i el Premi de la Pau Erich Ramarque, que va rebre amb *La primavera àrab* l'any 2011.

Presento la interpretació d'una xerrada que va fer Tahar Ben a la Universitat Internacional de Rabat (Marroc) sobre la primavera àrab, una revolució que va esclatar ara farà cinc anys als països àrabs de l'Orient Mitjà (Tunísia, Egipte, Síria, Iemen, Líbia...) en contra dels vells règims. Aquesta revolta democràtica marca un abans i un després en el món àrab, perquè les veus del poble han cridat i s'han manifestat per demanar llibertat, dignitat, justícia i igualtat davant dels dictadors que han ignorat el poble.

4.2.1) Omissions

A partir de la classificació que proposa Barik, he pogut agrupar les omissions de la interpretació segons el seu grau d'importància o de gravetat. Per a fer més àgil la lectura, el text d'origen equival a TO i el text interpretat equival a TI. Els minuts que apareixen a cada exemple fan referència a la interpretació.

a) O1 (*skipping omission*): és l'omissió d'una sola paraula o d'una frase curta que sembla que decideixi fer la intèrpret. Aquest tipus d'omissions inclouen adjectius qualificatius o algun matís que no alteren l'estructura gramatical de la frase i que suposa una pèrdua mínima de significat.

(00:41) TO: ... l'écrivain *forcément* s'intéresse à ce qui à ce qui se passe dans le monde...

TI: ... li interessa el que passa al món...

(00:55) TO: ... j'étais *presque* dans l'obligation de m'impliquer ...

TI: ...em trobava obligat a implicar-me...

(01:18) TO: ... qui est arrivée à Louis XVI. *Vous savez*, Louis XVI *au soir* de la prise de la Bastille...

TI: ... que li va passar a Lluís XVI a la presa de la Bastella...

(01:30) TO: ... interroge le duc de Liancourt, qui faisait un *petit peu office* de ministre de l'intérieur de l'époque...

TI: ... feia una pregunta en aquell moment al que representava el Ministre de l'Interior de moment era un duc...

(03:03) TO: ... c'est ce que Moubarak, Ben Ali *et compagnie* n'avaient pas compris...

TI: ... i és el que Moubarak i Ben Ali no van entendre...

(07:26) TO: ... il avait un aspect un petit peu dictateur, un *petit peu* folklorique...
TI: ... perquè revestia un aspecte dictador i folklòric...

(21 :12) TO : ...des tribus qui fait que, *finalement*, ils s'entredéchirent...
TI : ... de les tribus que el que fa és destrueixin, s'asfixiïn...

b) O2 (comprehension omission): aquestes omissions sorgeixen quan la intèrpret no ha comprès o no ha estat capaç d'interpretar una part del text original. Per tant, hi ha una interrupció a la interpretació. Aquest grup inclou unitats més extenses que causen pèrdua de significat. Es perceben aquestes omissions perquè la intèrpret fa un discurs entretallat.

(04:30) TO: ... parce que tous ces régimes arabes, que ce soit l'*Egypte, ou la Tunisie, ou la Syrie*, la Lybie ...
TI : ... perquè tots aquells països del món àrab... Líbia, en fi els diferents règims ...

(15:47) TO: ... quelqu'un a dit l'autre jour qu'il serait capable d'utiliser les F16 et les *tanks M100A1* fournis par l'Amérique...
TI: ... l'altre dia algú deia que podria utilitzar els F16 i d'altres armes"

(17:12) TO: ... On verra ce qui va se passer plus tard...
TI : ... ∅...

(21:33) TO: ... et aller foutre le désordre *un peu partout dans la région et surtout dans le sud subsaharien*...
TI: ... i després distribuir el desordre a tot arreu...

c) O3 (delay omission): podria ser una subcategoria del grup d' O2, perquè a vegades una omisió pot ser a causa del retard de la traducció i no de la falta de comprensió. Aquestes omissions succeeixen quan, mentre la intèrpret està interpretant un fragment, l'orador resumeix part del que estava dient i de resultes la intèrpret haurà d'esperar el començament d'una altra unitat amb significat per poder continuar interpretant.

És per això, que en certs casos és difícil fer la distinció entre *comprehension omission* i *delay omission*.

(05:00) TO: ...Kadhafi avait pris le pouvoir en 1969 voulant imitar Nasser...

TI: ...al 69 va haver-hi una imitació del que havia fet el Nasser...

Aquí hi ha una omisió del subjecte que no distorsiona la informació essencial i seria difícil detectar si és a causa de no haver entès el nom o que no ha tingut temps de dir-lo.

d) O4 (compounding omission): els grups d'omissions anteriors, malgrat que de vegades la interpretació pugui resultar una mica confusa, la lògica del discurs i els aspectes gramaticals no es veuen afectats. Tanmateix, algunes vegades la intèrpret omet informació que acaba modificant el significat de la frase encara que el més essencial del TO acostuma a mantenir-se.

(04:40) TO: ... C'était des régimes qui étaient basés sur des coups d'état, c'est-à-dire, sur la violence, la prise de pouvoir en Syrie par héritage, *le père Hafez el-Assad* qui était un grand criminel et lui, il a fait un coup d'état en 1971 pour prendre le pouvoir, il l'a cédé à son fils...

TI: ... eren règims producte de cop d'estat de violència, la presa del poder a Siria va ser heretat, després va fer un cop d'estat al 1940, va cedir el poder al seu fill"

(05:00) TO: ... *Kadhafi* avait pris le pouvoir en 1969 voulant imiter Nasser...

TI: ... Al 69 va haver-hi una imitació del que havia fet el Nasser...

(05:04) TO: ... L'Egypte, ça été un coup d'état en 1952 qui s'est perpétué de militaire en militaire...

TI: ... Després a Egipte també hi va haver un cop d'estat que va perpetrar de militar a militar...

- (06:12) TO: ... Il ne faut pas oublier que l'Égypte, qui est le plus grand *pays arabe*, une grande nation...
- TI: ... No oblidem doncs que Egipte, que és el país més gran, una gran nació...
- (08 :46) TO: ...La constitution tunisienne, qui a été approuvée par le parlement y *compris les gens d'Ennahda*, est une des meilleures *actuellement*...
- TI : ...la constitució va ser aprovada pel parlament i és una de les millors constitucions del món àrab...
- (17:30) TO : ...Dans un état il y a des structures. *La Lybie ce n'est pas une nation*, c'est quoi ? C'est 5 tribus qui ont été...
- TI : ... Bé, què és un estat en el sentit polític ? Doncs es compta amb estructures, què és? és una... en realitat són cinc tribus...
- (21:34) TO: ... et aller foutre le désordre un peu partout dans la région et *surtout dans le sud subsaharien*...
- TI: ... i després distribuir el desordre a tot arreu...

Aquests exemples d'omissions ens permeten veure que a vegades l'omissió no afecta a la comprensió del text. Tanmateix, quan falla un subjecte o es generalitzen conceptes, o viceversa, la fidelitat del TO varia i origina desconcert a l'oient.

Si agaféssim el TO i TI veuríem que en certs casos les omissions deriven a contrasentits i un contrasentit es considera un dels errors més greus a la interpretació. Per altra banda, hi ha les omissions de conjuncions com "i, o, també..." que no suposen una mala comprensió del text i es pot continuar interpretant sense alterar el sentit.

4.2.2) Calcs lingüístics

En aquesta categoria he volgut incloure aquells calcs lingüístics, tant lèxic com gramaticals, que he anat detectant al llarg de l'anàlisi. A la part teòrica he presentat els possibles motius pels quals es poden trobar calcs lingüístics, i en aquest cas es deu sobretot a la proximitat d'aquestes dues llengües, el francès i el català.

(01:19) TO: ... la prise de la Bastille...
TI: ...la presa de la *Bastilla*, Bastella...

(01:39) TO: ... il n'y avait pas de portables...
TI: ... no hi havia *telèfons portables*...

(04:33) TO: ...tous ce régimes arabes...
TI: ... tots aquells països del món àrab...

Aquí vull remarcar que la intèrpret pronuncia la paraula com si fos francesa, és a dir, és un calc fonètic.

(04:44) TO: ...la prise de pouvoir en Syrie par héritage...
TI: ... la presa del poder a Síria va *ser per...* va *ser heretat...*

(07:06) TO: ...c'est un pays qui a une culture de la libération...
TI: ...És un país amb la, una cultura de *l'alliberament*...

(12:00) TO: ... on ne va pas non plus fermer les yeux sur les méthodes...
TI: ...tampoc no *tancarem els ulls sobre* els mètodes...

(13:00) TO: ...parce qu'en Egypte...
TI: ...perquè a *l'Egipte*...

(14:00) TO: ... en leur facilitant la prise de pouvoir...
TI: ... facilitant-los *el prendre el poder*...

- (16:48) TO: ...même si c'est par la force...
TI: ... encara que s'hagi fet *per la força*...
- (19:29) TO: ... Ça c'est quelque chose qu'on peut mesurer...
TI: ... això és una cosa que es pot *medir*...
- (20:44) TO: ... ils ont mis en avant la Sharia ou l'Islam...
TI: ... el que *van avançar* va ser la xaria o l'islam...

4.2.3) Addicions i substitucions

En aquest apartat presentaré les addicions i les substitucions que he anat detectant al llarg de la interpretació. Començaré per les addicions.

Addicions

Tal i com he comentat a la part teòrica, dins de la categoria de les addicions s'hi distingeixen quatre tipus.

a) A1 (*qualifier addition*): en aquest tipus d'addició la intèrpret ha afegit qualificadors o una frase qualificativa que no apareix en el text original.

(04:05) TO: ...Cette peur a disparu et la revendication...
TI: ...Això *una miqueta* ha desaparegut i la reivindicació...

(01:48) TO: ... Alors, c'est donc une révolte...
TI: ... Es tracta doncs *efectivament* d'una revolta?...

(01:53) TO: ... Hélas, sire, c'est une révolution...
TI: ...Doncs no *exactament*, és una revolució...

(07 :21) TO: ...parce que, évidemment, il avait un aspect un petit peu folklorique qui a effacé un peu ces aspects positifs qui étaient fondamentaux et essentiels...
TI: ...perquè revestia un aspecte dictador i folklòric i *potser* va amagar alguns aspectes positius fonamentals i essencials...

b) A2 (*elaboration addition*): addicions directament al text o una addició en la forma d'elaboració de la interpretació.

(03:13) TO: ...un certain moment un soulèvement, un soulèvement pour dire, ça suffit...
TI: ... en algun moment o altre s'havia de produir un aixecament per dir *fins aquí, fins aquí hem arribat*...

- (03:35) TO: ... des milliers, des milliers d'hommes et de femmes et parfois d'enfants qui sont morts pendant cette période sous les balles de la police, parfois de l'armée, parfois des milices...
- TI: ... milers i milers d'homes i de dones, i també de criatures van morir com a resultat de bales de la policia, de l'exèrcit de vegades de milícies, *és a dir, va haver-hi molts morts...*
- (04:21) TO: ...Culturelle parce qu'on change d'époque, on change de relation entre l'administré et l'administrateur...
- TI: ... *I per què cultural?* Perquè es canvia d'època, es canvien les relacions entre l'administrat i l'administrador...
- (13 :23) TO: ...il y a, à peu près, moins de 500 000 soldats, plus exactement 468 500 soldats, c'est une armée importante. 50 000 sont les réservistes...
- TI: ...hi ha poc menys de 500.000 soldats, *és a dir, 468.500, és a dir, és un exèrcit important, sense comptar els reservistes, està clar...*
- (17:38) TO: ... La Lybie, d'abord, il faut le dire, ce n'est pas un état. Dans un sens politique, dans un état il y a des structures. La Lybie ce n'est pas une nation, c'est quoi ? C'est 5 tribus qui ont été rassemblées par Kadhafi pendant une quarantaine d'années sous une dictature féroce
- TI: ... Líbia, diguem-ho ja d'entrada no és cap Estat. Què és un estat en el sentit polític? Doncs es compte amb estructures, *és, és una, en realitat són cinc tribus, cinc tribus que Kadhafi les va unir sota una mà dura de dictador, més de 40 anys de dictadura...*
- (21:31) TO: ...et aller foutre le désordre un peu partout...
- TI: ... *i després* distribuir el desordre a tot arreu...

Tant en els exemples de les categories A1 i A2, la informació essencial no es veu del tot afectada per les addicions. Com podem veure són addicions que ajuden a la intèrpret a continuar la

interpretació, com ara preguntes o connectors explicatius, com “és a dir”, o fins i tot, conjuncions de conclusió que en certes ocasions li permeten tancar la idea amb fermesa. A vegades aquestes addicions són redundàncies que afegeix la intèrpret però que no modifiquen el significat.

c) A3 (*relationship addition*): en aquesta categoria d’addicions, allò que afegeix la intèrpret modifica més el sentit del text i no són addicions tan “banals”. Són addicions que introdueixen un nou significat o una nova relació entre la informació que dona l’orador.

(05 :49) TO: ...en 1977 il y a eu les émeutes du pain au Caire...

TI: ...al 1967 hi va haver-hi uns aixecaments al Caire...

L’últim apartat de la categoria d’addicions (*closure additions*) fa referència a aquelles addicions que van acompanyades de reformulacions, d’omissions o d’una interpretació errònia, i la intèrpret tanca una unitat sense afegir res transcendental a la frase.

Voldria afegir que al llarg de l’anàlisi he detectat altres tipus d’addicions, com ara les conjuncions “i”, “que”, articles, etc. però que Henri Barik no considera que mereixin una subcategoria atesos els pocs casos que es detecten i la poca importància que tenen al llarg del discurs.

No he pogut afegir exemples en aquest últim grup d’addicions, perquè no he trobat cap cas que pertanyi a aquest grup en la interpretació que he analitzat.

Substitucions (o errors)

Hi ha cinc tipus de substitucions que es poden detectar en una interpretació, i que sovint es consideren errors, ja que alteren considerablement el discurs. Per tal de cenyir-me a la classificació que proposa Barik, he fet servir la mateixa codificació: la lletra **E** per parlar dels diferents casos.

a) E1 (*mild semantic error*): són aquells errors o imprecisions de traducció d'algun aspecte lèxic que distorsiona lleument el significat intencionat. Aquests errors s'associen a una traducció inapropiada. La imprecisió només es percep a l'expressió o a la unitat lèxica, i no afecta a la resta de la frase.

(09:55) TO: ... Cette entité unique et singulière fait que l'individu ait une voix, une liberté, un être et un respect...

TI: ... i aquesta entitat única i singular fa que l'individu representa o té *una via*
de llibertat, i que és un *ser que es mereix el respecte...*

Aquí la intèrpret ha confós la paraula "une voix" per "via" i no "veu", i ha agrupat "un être et un respect" i ho convertit en una sola unitat. En aquests casos la informació no es veu alterada i aquests errors podrien ser a causa de la velocitat de l'orador, per exemple.

(19:45) TO: ...et c'est pour ça que dans le Coran, il dit...

TI: ... i per això també *es diu que Alcoran...*

b) E2 (*gross semantic error*): són els errors de traducció d'una unitat lèxica que canvien considerablement el significat del discurs original. Aquí l'error també està centrat en una part en concret i per tant no afecta a la resta de la unitat. D'aquests tipus en deriven tres més:

(08:15) TO: ... il y a eu ce qu'on appelle les salafistes, moi, je suis très gêné avec ces mots...

TI: ... hi va haver el que es diuen salafistes; quan parlo de salafistes, *jo generalitzo molt...*

(19:00) TO : ...Cette politique qui avait mise en place Kadhafi était, en fait, criminelle parce qu'elle a non seulement ancré le pays dans une arriération terrible, mais a appauvri culturellement et civilisationnellement son pays...

TI: ...Aquesta era la demagògia que era de delictes *pràcticament*, perquè *aliena al país* i, a més a més, empobreix culturalment des del punt de vista de la civilització...

I) error que deriva d'un suposat malentès d'un aspecte lèxic a causa d'un homònim o aproximant, o per una confusió a causa de la semblança de les paraules.

(19:11) TO : ...Des cerveaux qui ne circulent pas, qui ne voyagent pas...

TI: ...i *els serveis*, els cervells que no circulen que no poden viatjar...

En aquest cas veiem com la intèrpret ha corregit l'error i ha pogut resoldre i continuar perfectament la interpretació. És sens dubte un cas de semblança fonètica de dues paraules de la llengua francesa que confonen a la intèrpret.

(15:08) TO : ...exactement comme le système algérien...

TI: ...estil al sistema d'*Argèlia*...

(21:53) TO: ...il ne faut pas l'utiliser comme un marche pied idéologique...

TI: ...però que no s'ha d'utilitzar com una cunya *política*...

II) error per una falsa referència, possiblement derivat d'una confusió i que prové del propi text, a diferència de l'error anterior.

(10:34) TO: ... la femme fait partie d'un tout et surtout, elle doit obéissance...

TI: ... la dona forma part d'un conjunt, i *aquest conjunt* ha d'obeir...

Aquest és un exemple clar de canvi de subjecte. La intèrpret ha agafat com a referència i subjecte "fait partie d'un tout" en lloc de dir "la femme". Com he comentat anteriorment, són errors que no alteren tota la unitat i no ocasiona un contrasentit.

III) errors de significat i no de confusió són aquells que suposen un error semàntic, ja que no sembla que sigui a causa d'una confusió amb una altra paraula del text.

(12:00) TO: ...leur incapacité de donner une structure d'état de droit à l'état...

TI: ... no han aconseguit donar una estructura d'estat o de dret a l'estat...

(14:14) TO: ...il y avait quelque chose d'absolument paradoxale ou plutôt rigolo...

TI: ...potser hi ha un fet una *mica* paradoxal o fins i tot curios...

c) E3 (mild phrasing change): quan la intèrpret no diu exactament el mateix que l'orador, però la part essencial no es veu afectada. En aquests casos, els errors es consideren lleus i generalment són acceptats sobretot a la interpretació simultània, on la intèrpret treballa amb certa llibertat pel que fa a l'expressió.

(02:13) TO : ...Moi, j'ai utilisé à l'époque le terme Intifada...

TI : ...en aquell moment també s'havia parlat d'Intifada...

(04:33) TO : ... parce que tous ces régimes arabes, que ce soit l'Egypte, ou la Tunisie, ou la Syrie, la Lybie n'ont jamais été légitimes...

TI : ...perquè tots *aquells països del món àrab*, Líbia... *en fi*, en aquests *diferents casos* els règims no eren legítims...

d) E4 (*substantial phrasing change*): en aquests casos la reformulació ressalta més i comporta una lleu diferència de significat, però en general el missatge essencial del text original no es veu massa distorsionat.

- (05:45) TO: ...après des répressions féroces que l'armée a fait...
TI: ...després de ferotges repressions *en què l'exèrcit va ser el protagonista...*
- (10:45) TO: ...elle est hors la loi, mais la loi familiale pas la loi de l'état...
TI: ...aleshores queda marginada de la llei familiar fora de la llei..

e) E5 (*gross phrasing change*): ocasionen una diferència considerable en el significat del text original. En aquest apartat, s'hi inclouen totes aquelles divergències de significat que poden aparèixer a causa de diversos factors. Barik proposa quatre subcategories.

l) error de traducció equivocada

- (08:27) TO: ...il y a eu, disons, des gens très rétrogrades qui refusaient cette liberté aux femmes...
TI: ... va haver-hi *un moviment retrògrada davant* la llibertat de la dona...

Aquí la intèrpret ha substituït "des gens" per "un moviment" i aquest cas es pot considerar una mala traducció que porta a una divergència de significat però sense crear contrasentits. Equivaldria a una generalització.

- (18 :58) TO: ...criminelle parce qu'elle a non seulement ancré le pays dans une arriération terrible, mais a appauvri culturellement et civilisationnellement son pays...
TI: ...que era de delictes pràcticament, perquè *aliena al país* i, a més a més, empobreix culturalment *des del punt de vista de la civilització*, empobreix el seu país...

II) error que provindria d'una invenció de la intèrpret basant-se en alguna part o informació del text. Pot ser a causa de falta de comprensió o perquè s'ha endarrerit massa del text original i li impedeix entendre tot el text, i com a conseqüència intenta "omplir" el buit informatiu amb alguna paraula que li pugui semblar adequada.

(06:33) TO: ... où il est sorti à la place Tahir et il n'est sorti de là qu'au départ de Moubarak...

TI: ... i va sortir finalment a la plaça Tahir i va voler expulsar Barak...

(14 :31) TO: ...C'est pour ça que l'armée ne lâchera jamais le pouvoir, comme en Algérie...

TI : ... De manera que l'exèrcit, mai, mai no deixarà el poder, *li interessa...*

En aquesta unitat la intèrpret canvia "en Algérie" per "li interessa". Aquesta substitució no alerta l'oient, però sí que es perd informació. Es podria deduir que la intèrpret no ha captat la informació a temps i ha tancat el missatge reforçant la idea anterior. També hi veiem un cas d'addició, on la intèrpret afegeix "mai, mai" quan l'orador francès ha dit "jamais". Aquest cas d'addició formaria part de l' A2.

III) diferències de significat a causa d'omissions:

(04 :50) TO: ...le père Hafez el-Assad qui était un grand criminel et lui, il a fait un coup d'état en 1971 pour prendre le pouvoir...

TI: ... Després va fer un cop d'estat al 1940, va cedir el poder al seu fill...

Aquí veiem que l'omissió del subjecte crea diferències de significat, i a més a més, cal afegir que l'error de traducció de les xifres marca la diferència significat i això comporta el contrasentit.

(17:58) TO: ...en plus, toutes les erreurs et les folies de Kadhafi, la Lybie a connu 20 ans d'embargo...

TI: ...A més a més, amb tots els errors i els deliris de grandesa que va acabar amb l'embargo...

IV) error provinent d'un malentès d'alguna part. Aquests errors són semblants als errors E2.I, però la diferència és que en aquest cas el malentès afecta a tota la unitat, mentre que els altres errors afecten només a la paraula en sí.

- (05:27) TO: ...À partir du moment où la révolte a été dans la rue, c'était un kifaya comme disent les Egyptiens, puisqu'il y a eu un mouvement en 2004 qui s'appelle Kifaya, et ce mouvement de kifaya est venu, d'ailleurs, après des répressions féroces que l'armée a fait...
- TI : ... i a partir del moment en què la revolta ja està al carrer, aleshores *gràcies a la complicitat de Kifa a Egipte* va haver-hi aquest moviment de Kifer que va venir després de ferotges repressions en què l'exèrcit va ser el protagonista...

5. Conclusions

Amb aquest treball he pogut estudiar aquells aspectes que com a estudiant d'interpretació em cridaven més l'atenció i he pogut observar que és molt més difícil del que he pogut experimentar al llarg de la carrera.

Vaig decidir començar per la part de les omissions perquè són freqüents en tots els tipus d'interpretació. La informació que he pogut recopilar per poder analitzar la interpretació m'ha permès conèixer que en certs casos és millor una omisió que no dir un disbarat, ja que no sempre les omissions comporten un contrasentit. També he pogut veure que les omissions de vegades formen part d'estratègies que els intèrprets professionals fan servir. La constant concentració i l'esforç de memòria permet a l'intèrpret, en moltes ocasions, recuperar informació que havia pogut ometre anteriorment i aleshores fa una compensació. Aquesta estratègia demostra la professionalitat de l'intèrpret i la seva capacitat de retenció d'informació a curt termini, a la interpretació simultània.

Després de centrar-me i classificar els diferents tipus d'omissions, vaig decidir centrar-me en els calcs lingüístics. Abans de començar a buscar informació sobre aquest "problema" a la interpretació, creia que sovint els calcs es produïen a causa de una mala comprensió per part de l'intèrpret o per la falta de coneixement de vocabulari de la llengua d'arribada, com ara el cas dels noms propis. Ara bé, quan vaig trobar informació i vaig anar analitzant detalladament la interpretació, vaig veure que la proximitat d'aquestes dues llengües, francès i català, genera més calcs lingüístics que no pas llengües com el francès i l'alemany, o el català i l'anglès. Això passa perquè les construccions gramaticals són semblants i en el camp lèxic comparteixen moltes semblances. No vol dir, però, que l'intèrpret no conegui a la perfecció les dues llengües, ans al contrari, la rapidesa, l'agilitat lingüística i la concentració són els factors que duen a la intèrpret a produir els calcs. A més a més, també dependrà de la rapidesa de l'orador i del tema que es tracti. He llegit articles que segons l'àmbit de la interpretació hi ha més calcs o menys, com és el cas de l'àmbit gastronòmic (*Estudio sobre el aprendizaje de la interpretación simultánea francés-español: el empleo de calcos y préstamos dentro del lenguaje gastronómico*; Aurora Ruiz Mezcu). Voldria afegir, però, que la interpretació

amb la qual he treballat té molts pocs calcs lingüístics i la intèrpret demostra un domini absolut de la seva llengua, en aquest cas el català, i ho he notat perquè fa servir sinònims, s'allunya de les construccions franceses i les resol amb un català correcte i estàndard.

El següent punt que he tractat són les addicions i substitucions. És un tema que m'ha cridat molt l'atenció perquè fins que no he llegit els llibres teòrics, no havia pogut apreciar la veritable dificultat d'interpretar i, a més a més, la minuciositat d'aquesta feina.

De vegades afegir adjectius o connectors poden considerar-se inofensius perquè no alteren el discurs original, però a la vegada, poden originar un canvi de significat de tota una unitat i crear un contrasentit. Aquesta recerca m'ha permès veure com d'important és tenir un domini pràcticament equilibrat de les dues llengües, perquè darrere de les addicions de paraules, hi ha la capacitat de captar el missatge i la intenció de l'orador, perquè a partir d'aquí l'intèrpret pot fer addicions mantenint-se dins del discurs original, permetent així una millor comprensió per al receptor.

Vaig trobar molt interessant la classificació de H. Barik perquè tracta les addicions i les substitucions en un mateix apartat, i reconec que al principi jo no hauria sabut fer una clara distinció o almenys no ho hauria tractat en un mateix marc. Amb la interpretació de fons, les transcripcions i la teoria al costat he pogut apreciar sens dubte les diferències i com les substitucions remarquen el domini de la llengua, i de quina manera afecten a l'original. Barik parla de les substitucions com si fossin errors, però els presenta en funció del grau de gravetat.

Per últim voldria comentar l'entonació. L'entonació és un factor que, al meu parer, quan és bona passa desapercebuda i quan no és agradable o és entretallada, crida molt l'atenció. He decidit esmentar aquesta característica perquè la interpretació que he analitzat m'ha permès veure quan la intèrpret està convençuda d'allò que diu i quan no ha entès massa bé el contingut del text. He pogut veure com el convenciment i la seguretat d'un mateix es reflecteix en l'entonació, i no és gens fàcil transmetre aquest

sentiment. El receptor d'un discurs creurà allò que li diuen si la veu de l'orador és ferma i convincent, però en el moment que el to disminueix o hi ha vacil·lacions, el receptor posarà més atenció a la veu que no al contingut. L'intèrpret, en general, no només ha de controlar les dues llengües de treball, la memòria, els nervis, etc., sinó que també ha de controlar la seva pròpia veu, la seva tonalitat.

Aquesta anàlisi d'interpretació no només m'ha ensenyat a detectar errors i analitzar els punts febles, sinó que també m'ha ajudat a valorar molt més aquesta feina, el valor que té i la dificultat que suposa. A més a més, s'ha convertit en una guia d'aprenentatge per a les meves futures interpretacions que espero poder millorar amb la teoria que he anat llegint i tot el que après, que és molt més del que podria escriure en aquest treball. És sens dubte un treball que m'ha despertat més curiositat per conèixer més d'aquest món i continuar aprenent.

6. Bibliografia i Webgrafia

Abuín, M. (2004). Problemas y estrategias en la interpretación consecutiva: consideraciones metodológicas. *Puentes* 3, 19-28.

Abuín, M. (2007). *El proceso de interpretación consecutiva. Un estudio del binomio problema/estrategia*. Granada, Editorial Comares.

Arumí, M. (2012). Problems and Strategies in Consecutive Interpreting: A Pilot Study at Two Different Stages of Interpreter Training. *Meta. Revue des Traducteurs* 57 (3), 118-137.

Barik, H. (1994). A Description of Various Types of Omissions, Additions and Errors of Translation Encountered in Simultaneous Interpretation. In S. Lambert & B. Moser-Mercer (Eds.), *Empirical Research in Simultaneous Interpretation – Bridging the Gap*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 121-137.

Gile, D. (2002). Conference Interpreting as a Cognitive Management Problem. In F. Pöchhacker & M. Shlesinger (Eds.), *The Interpreting Studies Reader*. London: Routledge, 162-176.

Ricardi, A. (1996). Language-specific strategies. In C. Dollerup & V. Appel (Eds.), *New Horizons – Teaching Translation and Interpreting*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 213-221.

Mazzetti, A. – *THE INFLUENCE OF SEGMENTAL AND PROSODIC DEVIATIONS ON SOURCE-TEXT COMPREHENSION IN SIMULTANEOUS INTERPRETATION* (Freelance Conference Interpreter)

<https://www.openstarts.units.it/dspace/bitstream/10077/2216/1/07Mazzetti.pdf>

Cecot, M. – *PAUSES IN SIMULTANEOUS INTERPRETATION: A CONTRASTIVE ANALYSIS OF PROFESSIONAL INTERPRETERS' PERFORMANCES* (Freelance Conference Interpreter)

<http://etabeta.univ.trieste.it/dspace/bitstream/10077/2448/1/04.pdf>

Korpala, P. – Omission in simultaneous interpreting as a deliberate act. *In Translation Research Projects 4*, (Eds.), Anthony Pym and David Orrego-Carmona, Tarragona: Intercultural Studies Group, 2012. pp. 103-111.

http://isg.urv.es/publicity/isg/publications/trp_4_2012/8-Korpala.pdf

Ruiz, A. – *Anales de Filología Francesa, Estudio sobre el aprendizaje de la interpretación simultánea francés-español: el ejemplo de calcos y préstamos dentro el lenguaje gastronómico*, n.º 19, 2011.

http://www.academia.edu/4326189/Estudio_sobre_el_aprendizaje_de_la_Interpretación_Simultánea_francés-español

Pàgina oficial Tahar Ben Jelloun

<http://www.taharbenjelloun.org/index.php?id=53>